

PÄÄSTETUD
KASSIPOEG

HOLLY WEBB

Päris Ediele ja Traadikule. Aitäh, et mulle oma imelise loo jutustasite!

www.holly-webb.com

Originaali tiitel:

Holly Webb

Animal Series 39: The Rescued Kitten

2018

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

Tõlkinud Marge Paal

Toimetanud Marje Mändsalu

Korrektuuri lugenud Inna Viires

Text copyright © Holly Webb, 2018

Illustrations copyright © Sophy Williams, 2018

Author photograph copyright © Nigel Bird

First published by Stripes Publishing in Great Britain in 2018.

All rights reserved.

© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus

ERSEN, 2020.

B04381620

ISBN 978-9949-82-586-8

Kõik kirjastuse Ersen raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Esimene peatükk

„See nädal näib olevat kestnud terve igaviku. Mul on nii hea meel, et algas nädalavahetus.” Edie tegi koolikoti õlarihmade all õlaringe ja ohkas sügavalt.

Layla noogutas. „Ma tean. Vahel on mul tunne, et härra Bennett teeb reeded meelega raskeks. Ta teab, et

me kõik juba tahame koju minna. Me kirjutasime täna palju, ikka liiga palju.” Ta judistas end.

Edie itsitas. „Ja mõtlesime liiga palju. Mis sa nädalavahetusel teed? Tahad sa homme minu poole tulla?”

Layla noogutas. „Hea mõte. Täna õhtul on mul ujumine, aga rohkem midagi pole.”

Kaks tüdrukut elasid peaaegu kõrvuti majade rühmas, mis olid kunagised vanad taluhooned. Igal majal oli oma väike tagaaed, aga majade keskel oli ühishoov, mis tähendas, et harilikult oli väljas hulk lapsi.

Kuni selle aastani olid emad või isad neid alati kooli saatnud, aga Edie ja Layla õnneks viis nende kodust jalgrada piki põlluserva külasse, kus nende kool asus. Nüüd käisid nad viiendas klassis ning võisid ise kooli ja tagasi kõndida.

Tüdrukud polnud kodust kaugel ja sammusid jalgrajal nisupõllust mööda. Nad hoidsid tee kõrvale heki varju, et end tiheda vihma eest kaitsta. Suve-
semestri lõpp oli lähedal, aga see oli märjavõitu päev, sugugi mitte suvine.

„Kas see on mingi lind?” küsis Edie ühtäkki seisatades.

„Kus?” Ka Layla peatus ja vaatas rajal ettepoole. Nad nägid üsna tihti faasaneid teerajal kõndimas või jäneseid. Aga praegu ei hakanud midagi silma.

„Ma kuulen kindla peale mingit häält.” Edie pööras aeglaselt ringi, püüdes aru saada, kust see heli tuleb. Võib-olla tegi seda mõni pesast alla kukkunud linnuke. Lindude pesitsemise jaoks oli aastaaeg juba pisut hiline, aga ta teadis, et osa linde muneb uued munad, kui esimesed pojad on pesast välja lennanud. Nii et kuskil maas võis linnupoeg olla küll. „Piiksuv hääl. Kas sina siis ei kuule?” Ta kükitas. Hääl näis tulevat kuskilt raja kõrvalt.

„Oi... Jaa, vist kuulen...” Ka Layla kükitas, kulm pisut kipras. „Mulle tundub, et see tuli heki juurest. Aga nüüd pole seda enam kuulda...” Edie tundis, kuidas ta süda hakkas kõvemi vasardama. Esmalt häält kuuldes oli see lihtsalt midagi, mida ta tahtis uurida, aga nüüd hakkas ta muretsema. Piiksumine oli kõlanud harvalt ja nõrgalt ning nüüd oli see vaibunud, just nagu oleks hääle omanik alla andnud – just nagu poleks tal enam jaksu abi kutsuda.

„Ma olen üsna kindel, et see tuli sealt,” pomises Edie ning kummar-
dus lähemale ja lükkas pika märja
heina kahte lehte. Heinast ja põllulil-
ledest eemal kasvas okkaline viirpui-
hekk.

„Ole traadiga ettevaatlik,” manitses Layla üle Edie õla vaadates. „Nende põõsaste all on okastraat, ma näen seda. Ära end kriimusta.”

Edie noogutas. „Ma olen ettevaatlik. Oi! Kas sa kuulsid?”

Kostis veel üks tasane, hingetõmmet meenutav piiksatus. Hekis oli kahtlemata keegi, kes hääle järgi otsustades tundus olevat väike ja eksinud.

„Kes see on?”
küsis Layla murelikul toonil.

Edie tõmbas okkalised oksad ette-

vaatlikult eest ja kaks tüdrukut piilusid sisse.

„Oh ei...” sosistas Layla.

Heki okste all rippus okastraadi külge takerdununa lõtv karvane pundar.

Kassipoeg kuulis kedagi tulevat. Ta ei teadnud, et kuuleb laste hääli – ta ei teadnud, kes inimesed on, sest ta polnud neid kunagi varem kohanud. Ta teadis ainult oma ema, õdesid ja vendi ning seda, et nad olid ta siia maha jätnud. Ta ei mõistnud, mis nüüd edasi saab. Kas võis olla, et ema tuli teda otsima? Häälled ei kõlanud ema moodi.